

ΕΘΝΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Θεωρήματα 2018

Παραγωγικά και Αξιωματικά Συστήματα

Εικαστικός : Ιάνθη Αγγελίολου

Επιμελήτρια : Αθηνά Σχινά, Κριτικός & Ιστορικός Τέχνης

Θέση : Το παρουσιαζόμενο έργο και αναλυόμενο στα μέρη δημιουργικής και διαδικαστικής κατασκευής του, στους τρόπους επίσης διαμόρφωσης και μορφοδομικής του συγκρότησης, αφορά ένα σύνολο παραγόμενων ενεργειών, δράσεων και παρεμβάσεων, που εννοιοδοτείται ανά στάδια και περί το όλο, εντασσόμενο στα Παραγωγικά και Αξιωματικά Συστήματα.

Προέλευση, επιλογή και σημασιολογία υλικών : Η δημιουργός Ιάνθη Αγγελίολου, μέσω της διερευνητικής αναζήτησης και της επιλογής των υλικών της, που είναι τα ποικίλων χρωμάτων και υφής υφάσματα, ενεργοποιεί την αφή και την όραση. Οι αισθήσεις αυτές είναι λειτουργικά πρωτοβάθμιες, κυρίως ο συνδυασμός τους, που αφορά την πρωτογενή και «καταγωγική» ανακάλυψη του περιβάλλοντος χώρου, από τον άνθρωπο, επειδή ανακαλύπτει τις ιδιότητες και τις καταστατικές του συνθήκες, ως έναν αντικατοπτρισμό του «εγώ». Μέσα από τις δύο άλλωστε αυτές αισθήσεις, το παιδί στα πρώτα χρόνια της ζωής του, συνειδητοποιεί τα όρια και τις κινησιολογικές δυνατότητες της ατομικότητάς του, αναγνωρίζοντας και σημασιολογώντας τον γύρω του χώρο.

Η Ιάνθη Αγγελίολου προσπαθεί ενδοσκοπικά να ιχνηλατήσει, να αναψηλαφήσει, συνειδησιακά να αφυπνίσει και να ανασύρει από την μνήμη ψυχοδυναμικές καταστάσεις που ασυναίσθητα διαμόρφωσαν την παιδική της ηλικία, καθώς η εργασία του πατέρα της είχε σχέση με τα υφάσματα. Πιο συγκεκριμένα, ο πατέρας της είχε βιοτεχνία ετοιμών ενδυμάτων κι έτσι το ύφασμα έγινε το βασικό υλικό των εμπειριών της, - που τις διατήρησε από την παιδική της ηλικία – καθώς εικαστικά τις διαπραγματεύεται σε αυτά της τα έργα. Κυριότερο ωστόσο ρόλο κι από το ύφασμα ακόμη, έχει το ψαλίδι, όπου χρησιμοποιώντας το απευθείας η Ιάνθη Αγγελίολου, διαμορφώνει ουσιαστικά το σχέδιο, μέσω της αφαίρεσης υφασμάτων κομματιών. Αυτή η διαδικασία σχετίζεται φυσικά με την ραπτική, μέσω όμως του ψαλιδιού εκείνη εκφράζεται, αναμορφώνοντας την πρώτη της ύλη, καθώς η χειρωνακία, όσο και η διαδικασία πραγμάτωσης των έργων της, σχετίζονται άμεσα με το collage, που είχε η Ι. Αγγελίολου κάνει, σε προηγούμενη ενότητά της. Απλώς, εδώ αντί να κολλάει τα κομμάτια, επειδή είναι από ύφασμα, τα στερεώνει ένα προς ένα, με καρφίτσες και μετά τα ράβει.

Καταγωγικές μνήμες : Η επιθυμία της καλλιτέχνης να εκφραστεί μέσα από τον κόσμο των υφασμάτων, προέρχεται από ένα της βίωμα, που απέκτησε στα παιδικά της χρόνια και

στην ενήλικη ζωή της το ανακαλεί. Πρόκειται για την αλλοτινή της ενασχόληση με τα περιττά υφασμάτινα κομμάτια, που τα χρησιμοποιούσε εκείνη διαλεκτικά και ως παιχνίδι, δημιουργώντας ασυναίσθητα ένα «δεύτερο σενάριο ζωής τους». Δηλαδή τα υφάσματα που επιλέγει, είναι σε δεύτερη κι επιγενέστερη χρήση. Μια ανάλογη χρήση των υφασμάτων έκανε η Ι. Αγγελίολου, όταν ήταν σε μικρή ηλικία και περνούσε σημαντικά χρονικά διαστήματα στη βιοτεχνία του πατέρα της. Παίζοντας, δηλαδή «δραματουργικά» ασχολούμενη με τα περισσεύματα υφασμάτων αποκομμάτων, επιθυμούσε να ενταχθεί φαντασιακά σε μια διαδικασία παραγωγής, να γίνει δηλαδή το εργονομικά χρήσιμο μέρος ενός συνόλου, εμπλεκόμενη στον υπερατομικό βιοτεχνικό «μηχανισμό», κυρίως στον τελετουργικό χαρακτήρα παραγωγής ενός σκοπού, μιας θα λέγαμε επιτελεστικής κι ενδελεχούς πράξης, που ολοκληρωνόταν στο «αναμορφωτικό» αποτέλεσμα του «ενδύματος».

Η επιλογή επομένως των υφασμάτων ως υλικών, τους προσδίδει και μια αρχετυπική διάσταση, αφ' ης στιγμής υποστασιώνουν παράλληλα – για την εξελικτικά δημιουργική κυρίως «ταυτότητα» της Ιάνθης Αγγελίολου - και μια «προλογική» συνθήκη, μέσα από την οποία το διαπραγματευτικό στη συνέχεια υλικό, αποκτά την μυθοποιητική του δυναμική. Τα υφάσματα, από την άλλη πλευρά, είναι εύκολα διαχειρίσιμα από την ενασκούμενη εικαστική χειρονομία. Ταυτόχρονα χρησιμοποιούνται ως κενά και γεμάτα μέρη, αναφορικά με τις «ογκοπλαστικές» τους δυνατότητες. Από αυτή την άποψη, εμφανίζουν δύο όψεις : την «θετική» και την «αρνητική» τους, συγγενεύοντας ως αντίληψη με την χαρακτηριστική, αλλά και με την φωτογραφία, δηλαδή με την διαχείριση του φωτός και του σκότους, όπως επίσης με την αποδεκτή τους «όψη» και την «ανεστραμμένη» τους πλευρά.

Τα ενσωματωμένα στάδια ανάπτυξης κι εκδίπλωσης (στον χώρο) των έργων, με εκδοχές της σημασιολογίας τους: Τα υφάσματα, επιπρόσθετα στα όσα ήδη αναφέρθηκαν, χαρακτηρίζουν ένα επιτελεστικά συνεπαγόμενο υλικό, που αφορά στην κάλυψη σωμάτων και στην αποκάλυψη, στην ένδυση επίσης, καθώς και στην απέκδυση. Πρόκειται για επιφάνειες που μπορούν να δημιουργήσουν όγκο και ταυτοχρόνως να τον αναιρέσουν. Επομένως, το υλικό αυτό λειτουργεί ως γεφυροποιός καταλύτης ανάμεσα στις δύο και στις τρεις διαστάσεις. Επιπλέον, το συγκεκριμένο υλικό μπορεί να γίνει μορφογενετικό, παρεμβάλλοντας και μια επιπρόσθετη διάσταση, που αφορά αφενός στην διαλεκτική συνομιλία, μέσα από την συνθήκη των όρων του «παιγνίου», στην θεατρική κατόπιν πράξη (την ίδια την διαδικασία δηλαδή) των υποδυόμενων ρόλων κι αμφιέσεων, όπως και στις καθημερινές «μεταμφιέσεις», που πραγματοποιούνται μέσα από τις κοινωνικές συμβάσεις, καθώς αυτές συνεχώς τροποποιούνται και αναδομούνται, όπως τουλάχιστον απαντώνται στον στίβο της ζωής, στις διαπραγματευτικές, όσο και στις μεταπρατικές μας ανάγκες, στοιχειοθετώντας βασικά ένα σημαντικό μέρος της εξωλεκτικής μας επικοινωνίας.

Εκλαμβανόμενο από αυτή την άποψη, το ύφασμα, ως διαπραγματευτικά και σημασιολογικά διαμορφωμένο - ανά στάδια - υλικό, συνδυαζόμενο απόλυτα με την συναφή του μορφοτεχνική διαδικασία και τις εσωτερικές διεργασιακές της παραμέτρους, (όπως αυτές θα αναπτυχθούν στην επόμενη ενότητα, του δημιουργικού process δηλαδή),

χαρακτηρίζεται στο ολοκλήρωμά του ως πλήρες από αυτή την άποψη εικαστικό έργο, που διακρίνεται για την αυτοαναφορικότητά του.

Μορφοτεχνική επεξεργασία υλικών και διεργασιακές παράμετροι : Η δημιουργός Ιάνθη Αγγελίoglου, ονοματοδοτεί την συγκεκριμένη ενότητα των έργων της ως Σύνολα. Κάθε έργο, αναφέρεται ως Σύνολο. Κάθε Σύνολο αποτελείται από μέρη ή διαδικαστικά στάδια που αναφέρονται ως Συμβάντα, με διακριτή την αρίθμησή τους, όπως π. χ. I, II, III, κ.λπ. γιατί υλικό κι επεξεργασία αποτελούν μια ενιαία σύλληψη κι απόδοση, του καθενός αυτόνομου έργου όπως παρουσιάζεται στον χώρο. Καθένα της έργο εμπεριέχει και καθιστά φανερά όλα τα στάδια της διεργασιακής «γραφής» και της αποκαλυπτόμενης δημιουργίας του.

Από την επιφάνεια στα επίπεδα και στην τέταρτη χωροχρονική διάσταση: Το κάθε αναρτώμενο έργο, αποτελείται από δύο ή τρία μέρη, με σειραϊκή ακολουθία. Τα μέρη αυτά αντιστοιχούν σε «δραματοургικές» εικαστικές πράξεις, διότι σχηματίζουν θεατρικού τύπου αυλαίες, όπου το προσκήνιο και το παρασκήνιο τους (τα προφανή δηλαδή επεισόδια και τα παραλειπόμενά τους), διεργασιακά, χωροχρονικά και νοηματικά, αλληλοπεριχωρούνται. Επιπλέον, τα μέρη αυτά των συγκεκριμένων μορφοδομικών συνθέσεων, εξαρτώνται από τις στρώσεις των υφασμάτων που κάθε φορά έχουν χρησιμοποιηθεί. Οι στρώσεις αυτές υπάρχουν μόνο στο πρώτο μέρος, το οποίο και καθορίζει τον αριθμό των υπολοίπων μερών – των εξελικτικών «Συμβάντων» δηλαδή - εκάστου «Συνόλου» - επομένως οι στρώσεις των υφασμάτων που έχουν χρησιμοποιηθεί, καθορίζουν αν το έργο θα είναι δίπτυχο ή τρίπτυχο. Τα κομμάτια των υφασμάτων που προέρχονται από το πρώτο μέρος, στο δεύτερο που ακολουθεί, αναπτύσσονται στον χώρο του πεδίου με τάση κεντρομόλο και στο τρίτο μέρος ή «Συμβάν», αναπτύσσονται με τάση φυγόκεντρη, δίνοντας την αίσθηση της τέταρτης διάστασης. Συγκεκριμένα η Ιάνθη Αγγελίoglου δημιουργεί δίπτυχα και τρίπτυχα (όπως είναι τα μεγαλύτερα έργα της). Τα τρίπτυχα αποτελούνται από τέσσερις στρώσεις υφασμάτων, που εμφανίζονται όλες στο πρώτο μέρος, με συνέπεια τα υπόλοιπα μέρη που ακολουθούν σε αυτές τις συνθέσεις της, να αποτελούνται από τέσσερα χρώματα. Επιπροσθέτως, τα κομμάτια αυτά των υφασμάτων, (που αναδιατάσσονται σταδιακά στον χώρο, με συμπτώξεις κι αναπτύξεις ή με αραιώσεις και πυκνώσεις, στο puzzle που κάθε φορά και σε κάθε μέρος τους δημιουργούν), τα ενώνει η κλωστή της ραπτομηχανής, η οποία γράφει κι επανεγγράφει μια ποικιλία από «πλοκές» διαδρομών, που ακολουθούν έναν άτυπο λαβύρινθο ή ένα puzzle.

Η Ιάνθη Αγγελίoglου χειρίζεται με τέτοιο τρόπο το ψαλίδι και στη συνέχεια την ραπτομηχανή που σταθεροποιεί, με τις απαραίτητες ραφές, τις στρώσεις των υφασμάτων της πάνω στο караβόπανο, ώστε αφενός να αφήνεται διαφανές το χειρονομιακό της και αφετέρου το διαδικαστικό της αποτύπωμα. Τα αποσπάσματα των υφασμάτων της, στα στάδια που ακολουθούν το αρχικό και πρώτο μέρος της σύνθεσης, τοποθετούνται με τέτοιο τρόπο, ώστε να θυμίζουν ψηφιδωτό. Παράλληλα παρουσιάζονται στο βλέμμα του θεατή, διατηρώντας μια κάποια ευελιξία, που αφήνει να περνά ο αναθρόσκων αέρας, ανάμεσα από τυχαία σημεία, χαρακτηριστικό που κατά τα άλλα υποδηλώνει μια

οργανικότητα και ζωντάνια του υλικού, αλλά και μια αποκαθλωτική ταυτόχρονα εναλλακτικότητά ή μια μετατρέψιμη δυνατότητα σε μια άλλη κι ενδεχομένως, μη προβλέψιμη εκδοχή.

Μια στρωματογραφία «ευρημάτων»: Ο τρόπος της εικαστικής συναρμογής – με άλλα λόγια – των υφασμάτων αυτών αποσπασμάτων, μέσα από τις αντιθετικές τους χρωματικές και ρυθμοτεχνικές εναρμονίσεις, αναλογεί στους ίδιους τους τρόπους της σκέψης και της ανάσυρσης μεταισθήσεων της μνήμης από το υποσυνείδητο. Και αυτό μάλιστα γίνεται φανερό, διότι η Ιάνθη Αγγελίoglou παρεμβαίνει και με ένα ψαλίδι (απαραίτητο εργαλείο κάθε ραφείου) κόβει και αφαιρεί το εσωτερικό μέρος των υφασμάτων του πρώτου μέρους της σύνθεσης. Κατόπιν και σε διαδοχική οριζόντια σειρά, ακολουθούν και τα υπόλοιπα ενωνόμενα τμήματα, όπου εκεί τα κομματάκια αυτά είναι ραμμένα Έτσι ο θεατής έχει την δυνατότητα, βλέποντας το έργο, διαμιάς να διακρίνει όλες τις επιπεδικές στρώσεις των υφασμάτων, σαν μια ανάγλυφη στρωματογραφία..

Άλλωστε ο θεατής, στην συγκεκριμένη περίπτωση, λειτουργεί οπτικά όπως ένας αρχαιολόγος, που ανασκάπτει το υπέδαφος (της μνήμης, του υποσυνείδητου) για να γνωρίσει την στρωματογραφία των «ευρημάτων» τα οποία καλείται κατόπιν εκείνος να χρονολογήσει. Η δημιουργός, σε αυτά της τα έργα οικειοποιείται ως εργαλείο την αρχαιολογική μέθοδο κι άλλοτε πάλι εκδοχές της φιλοσοφικής «μαιευτικής» του Σωκράτη, ως μια πραγματογνωστική συνειδητοποίηση μνήμης μακρινής κι εγγύτερων αναμνήσεων, που σχετικοποιούν την έννοια του χρόνου και μαζί του χώρου, έχοντας απορροφήσει και μεταμορφώσει τον παρόντα χρόνο (όπως και το δημιουργικό υποκείμενο), στην ίδια την επιτελεστική πράξη, που τελετουργικά και διαδικαστικά, στα συγκεκριμένα έργα αποκαλύπτεται.

Η προϊστορία συνδέεται με την μεταϊστορία : Η Ιάνθη Αγγελίoglou, ως δημιουργικός καταλύτης, γεφυρώνει στα έργα της, την προϊστορία με την μεταϊστορία, την εικαστική επίσης πράξη με την μετάπραξη, διότι τα κομματάκια υφάσματος τα οποία έχει με το ψαλίδι αφαιρέσει – από το πρώτο μέρος της σύνθεσης – τα διαρθρώνει και τα διευθετεί ως ένα είδος ψηφιδωτού, στο δεύτερο μέρος της σύνθεσης, το οποίο είναι προσαρτημένο, (ραμμένο δηλαδή), συνήθως από την δεξιά πλευρά, ακολουθώντας την κατεύθυνση της γραφής κι ανάγνωσης, σύμφωνα με τον Kurt Badt, (από τα αριστερά δηλαδή προς τα δεξιά). Με άλλα λόγια, τα κομματάκια αυτά του υφάσματος, τα διαρθρώνει παραθετικά, συνταιριάζοντας το ένα δίπλα στο άλλο, καθώς μάλιστα ακολουθεί συγκεκριμένη χρωματική σειρά, π.χ. κόκκινο, κίτρινο, μπλε, πορτοκαλί, πάντοτε με αυτήν την διαδοχή, μέχρι η εικαστική αυτή δημιουργός να φτάσει στο κέντρο και να ολοκληρωθεί, σαν ένα puzzle, η κάθε της σύνθεση.

Ανάμεσα στην επιφάνια και στον όγκο, μια διαλεκτική των δύο με τις τρεις διαστάσεις: Με άλλα λόγια, η Ιάνθη Αγγελίoglou υποδηλώνει την τρίτη διάσταση του όγκου στα έργα της «μαλακής» της γλυπτικής (ως μια μετεξέλιξη της “soft sculpture”) που αρχικά εμφανίστηκε ως κίνημα – “Arts and Crafts Movement” - γύρω στα 1860 στην Αγγλία, με πρωτεργάτη τον William Morris (1834-1896) και θεωρητικό υποστηρικτή τον John Ruskin (1819-1900), ασκώντας αφενός κριτική στα βιομηχανοποιημένα καταναλωτικά αγαθά, στην

παντοκρατορία του λογότυπου, αλλά και στην παγκοσμιοποιημένη, από τότε, κουλτούρα των προϊόντων/σκουπιδιών, γεφυρώνοντας αφετέρου το χάσμα χειρονακτικής και διανοητικής εργασίας, «λαϊκής» και «υψηλής» τέχνης, μέσα από έναν πρώιμο σοσιαλιστικό ουμανισμό. Το κίνημα αυτό (ως απότοκο και του Μπαουχάουζ) επανήλθε μεταπολεμικά στην Αμερική (πρώτα στο Σικάγο και κατόπιν στη Νέα Υόρκη) με διαφοροποιημένες αρχές, διατηρώντας ακόμη μέχρι σήμερα αρκετούς θιασώτες, που υποστηρίζουν με εκσυγχρονισμένους τρόπους, την νέα αισθητική, την πρωτοτυπία αλλά και την εργονομία των χειροτεχνικών αγαθών. Η Ιάνθη Αγγελίολου, εκτός από την «μαλακή» της γλυπτική, (που παραπέμπει στις αμερικανικές επιγενέσεις του “Arts and Crafts Movement”), στα «σειραϊκής» αντίληψης έργα της – υποδεικνύει μια διαδοχική ανάγνωση των «Συμβάντων» του κάθε επιτελεστικού σταδίου των συνθέσεών της, από τα αριστερά προς τα δεξιά, καθώς οι στρώσεις των υφασμάτων της και των διαχειριστικών τους αποσπασμάτων, δημιουργούν «μεταϊστορικά» δραματουργικά επεισόδια.

Προβληματισμοί που παράγονται κι αναδύονται μέσα από τα έργα : Η ενότητα αυτή των έργων της Ιάνθης Αγγελίολου διαθέτει αυτοαναφορικότητα και διακρίνεται γι’ αυτήν. Αφορά εικαστικά έργα με υλικό τα διαφόρων χρωμάτων και ποικίλης υφής επιλεγμένα από την ίδια την δημιουργό υφάσματα, μέσω των οποίων ζωγραφίζει, γιατί τον συγχρωτισμό, τους συσχετισμούς και την συνάφειά τους, τα φροντίζει επισταμένα, έτσι ώστε να διαμορφώνεται μια αντιστικτικά τονική και υφολογικά εναρμονισμένη συμφωνία.

Το υφασμάτινο πεδίο στο οποίο αναπτύσσεται η κατασκευαστική κι επιτελεστική «γραφή» της Ιάνθης Αγγελίολου, στα «μαλακής γλυπτικής» (soft sculpture) έργα της, αποκαλύπτει μια δυναμική ρευστότητα συνεχόμενων μετασχηματισμών, καθώς το ένα «χρώμα-επιφάνεια» λειτουργεί συμπληρωματικά ή άλλοτε παραπληρωματικά προς το άλλο, τείνοντας, αλλά και αναδεικνύοντας οριακές ισορροπίες.

Τα παρεμβατικά και διαχειριστικά μέσα αυτής της δημιουργού, είναι το κόψιμο με ψαλίδι (και ο εξ αυτού σχεδιασμός), η στερéωση με καρφίτσες και το ράψιμο με ραπτομηχανή, δηλαδή οι μηχανικές δυνατότητες της προεκτεινόμενης χειρονομίας, που διαλεκτικά προσθαφαιρεί την ύλη. Η διαδικασία αυτή ορίζεται από τον στοχασμό, καθοδηγούμενη, σχεδόν καταναγκαστικά από την χειρονομία που ολοκληρώνεται στα εσώγλυφα που σχηματίζονται, ενώ στη συνέχεια τα «υπολείμματα» των προηγηθέντων εικαστικών διεργασιών, διαρθρώνονται σε επιπεδικούς σχηματισμούς. Αυτοί οι σχηματισμοί των υφασμάτων των τρόπων και «μέσων της αμφίεσης και μεταμφίεσης» που χαρακτηρίζονται από το υλικό και τα «παραδοσιακά» κατασκευαστικά εργαλεία της ραπτικής, συνδιαλέγονται στα συγκεκριμένα έργα, με την δεύτερη και τρίτη διάσταση, δηλαδή η επιφάνεια γίνεται όγκος και ο όγκος μετατρέπεται ανακυκλωτικά σε επιφάνεια, στα δίπτυχα κι άλλοτε στα εικαστικά τρίπτυχα της Ιάνθης Αγγελίολου, όπου παρεμβάλλεται η τέταρτη διάσταση. Πρόκειται για την διάσταση της συνεχούς κι ενσωματωμένης στα έργα μεταβλητότητας, όπως είναι εκείνη του χωροχρόνου, ο οποίος σημασιοδοτεί αυτόν καθ’ εαυτόν τον καταλυτικό ρόλο της δημιουργού.

Μέσα από την κινησιολογία και την σωματική συμμετοχή της Ιάνθης Αγγελίολου στα έργα της, μέσα από την χειρονομία και την ατομική της βούληση, μέσα επίσης από την

εκφραστική ελευθερία και σε άλλα σημεία από την προσαρμοστικότητα της, διαμορφώνει τις εναλλακτικές επιλογές της, που σχετίζονται με την ποσοτική και ποιοτική διάταξη των αφαιρετικών της «μοτίβων». Τα «μοτίβα» αυτά τα χρησιμοποιεί κατάλληλα, έτσι ώστε να συνδυάζονται με υπαινικτικότητα τα προκύπτοντα με τα ανακύπτοντα, τα προσδοκώμενα δηλαδή με τα «διαδικαστικά» απροσδόκητα, ως φανερά και αθέατα του διώνυμου «κρύβω/αποκαλύπτω». Αυτό το διώνυμο – που παράλληλα ταυτίζεται με την θεατρική αυλαία, αλλά και με την κοινωνιολογική διάσταση των ρόλων της καθημερινότητας - διαμορφώνει ισοδυναμίες της μορφής με την δομή, αποκαλύπτοντας τις πιθανές μεταβλητότητες και τις ζωτικά οριακές τους ισορροπίες. Γίνεται μάλιστα περισσότερο διακριτό, αυτό το χαρακτηριστικό των δυναμικών τάσεων, στα φυγοκεντριζόμενα κι άλλοτε στα κεντρομόλα τμήματα ή στις πτυχές κι αναπτυχώσεις της κάθε σύνθεσης, που κατά τα άλλα, προβάλλει την διαλεκτική σχέση παρελθόντος/παρόντος, φέρνοντας στο προσκήνιο μια ανοιχτή διεργασία, ένα ευέλικτο process δηλαδή, αποτελούμενο από εικαστικά επεξεργαζόμενες μεταισθήσεις της μνήμης, (σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο), αντλημένες από το υποσυνείδητο και νοηματικά επανατροφοδοτούμενες στο εκάστοτε παρόν.

Αθηνά Σχινά, Κριτικός & Ιστορικός Τέχνης